

de alliertes side, inntil sluttseiren høsten 1918.

Den utvikling som her er skissert, har ikke avspeilet seg i større grad i det enkelte lands lovgivning eller i internasjonale bestemmelser om krigsfanger og frigivelse av krigsfanger. Det er fortsatt Haagerlandkrigsreglementet der bygges på. Dette reglement bestemmer i artiklene 10-12:

Artikkel 10.

Krigsfanger kan frigis på æresord, dersom deres hjemlands lover tillater dem det; i så fall er de med sin personlige ære forpliktet til samvittighetsfullt å oppfylle, så vel overfor sin egen regjering som overfor den regjering som har tatt dem til fange, de forpliktelser som de måtte ha påtatt seg.

• I sådanne tilfelle er deres egen regjering forpliktet til hverken å kreve eller motta av dem noen tjenester som strider mot det ord de har gitt.

Artikkel 11.

En krigsfange kan ikke tvinges til å godta å bli frigitt på æresord, heller ikke er den fiendtlige regjering forpliktet til å imøtekomme en krigsfanges krav om å bli frigitt på æresord.

Artikkel 12.

Enhver krigsfange som er frigitt på æresord, og som igjen tas til fange mens han bærer våpen mot den regjering som han har æresforpliktet seg overfor, eller mot dennes forbundsfeller, taper retten til å behandles som krigsfange, og kan stilles for domstolene.